Ὁ χορὸς τῆς Κορίνθου

ἥτις ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ θεῖον πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ὑστέρησε εἰς τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν ὅπως ἀναζήσωσιν οἱ ἀρχαῖοι χοροί. Ἡ Ναυσικᾶ Τζανέτου, ἐκ Κερκύρας καταγομένη, ἥτις προσέλκυσε εἰς τὸ «Πανελλήνιον» εἰλικρινεῖς θαυμαστάς, συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς Ἀμερικανίδος Τερψιχόρης. Τῆς Ναυσικᾶς προηγήθη ἤδη ἡ ἐκτίμησις τῶν Εὐρωπαίων. Ἐπὶ ἔτη ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἰσπανίᾳ χορεύουσα, ἐθεωρήθη ὡς καλλιτέχνις μεγάλης ἀξίας. Ἀλλ' ἡ μετριοφροσύνη αὐτῆς δὲν ἐκολακεύθη καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐμφανίσεών της δὲν ἔπαυσε μελετῶσα.

Τὰ χαρακτηρίζοντα αὐτὴν πλεονεκτήματα εἶνε ἀβίαστος εὐκινησία, ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς, μουσικὴ κίνησις ἁρμονικῶς ἐκφράζουσα τὸ νόημα τοῦ θέματος.

Ἔχει πλήρη τὴν διαίσθησιν τοῦ ρυθμοῦ, κάθε βηματισμὸς ἁρμονίζεται πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ συνόλου, οὕτω δὲ ὁ θεατὴς εὐχερῶς μυεῖται εἰς τὴν σκέψιν. Οἱ πόδες ἴπτανται καὶ τὸ σῶμα τὸ εὐλύγιστον λαμβάνει πλαστικὰ σχήματα. Ὁ χορὸς δι' οὗ ἐνεφανίσθη, συμβολίζων τὸν μῦθον τοῦ Πάριδος τοῦ τοξεύσαντος τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις λαμβάνει ζωὴν ἀπὸ τὸν ποιμενικὸν αὐλὸν τοῦ ἐφήβου διὰ νὰ πέσῃ ἐρωτευμένη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, ἐξετελέσθη μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, παρὰ τὴν ἔλλειψιν πλήρους ὀρχήστρας καὶ τῶν ἀπαιτουμένων φώτων, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τοὺς μουσικοὺς τόνους καὶ μὲ χάριν ἑλκυστικήν.

Τὴν δ. Ναυσικᾶν συνοδεύει ἡ μικροτέρα ἀδελφή της Σοφία, ἥτις τὴν βοηθεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χορῶν καὶ ἥτις διεκρίθη ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὴν μιμικὴν δεξιότητά της.

# ΝΑΤΣΙΚΑ

ἀρχαῖος ἑλληνικὸς χορὸς εἶνε ἡ καλλιτεχνικωτέρα ἐκδήλωσις τῆς προγονικῆς ψυχῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τὸ ὁποῖον ἐξ ἐφόδου κατέλαβον αἱ ἐπιθεωρήσεις, αἱ ὀπερέτται καὶ αἱ φάρσαι μὲ τὴν πλημμύραν τῶν ἀμφιβόλου καλαισθησίας καλαμπουρίων καὶ τὰ ἄπειρα ἀλλὰ καὶ ἀνάπηρα τραγουδάκια, μᾶς ἔδωσε καὶ μερικοὺς παλμοὺς ἀληθινῆς τέχνης διὰ τῆς ἀναπαραστάσεως ἀρχαίου χοροῦ. Ἀφ' ὅτου ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ διάσημος ἤδη καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην Δοῦγκαν, εἰς ἣν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι εἶνε ἡ πρώτη ἥτις ἀνέωξε τοὺς ὁρίζοντας τῆς αἰσθητικῆς τοῦ χοροῦ, ἐδόθη μία ὥθησις εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων χορῶν, οἵτινες ἀποτελοῦν μίαν ἐκδήλωσιν, ἀρκετὰ παραστατικήν, τοῦ Ὡραίου ὡς ἀντελαμβάνοντο αὐτὸ οἱ ὑπέροχοι πρόγονοι. Ἕνας χορὸς ἀρχαῖος τῆς Δοῦγκαν εἶνε ἓν ποίημα, μία σκηνὴ ἀρχαίας τραγῳδίας, ἓν ἀνάγλυφον.

Ἡ ἐκτέλεσις ἀρχαίου χοροῦ, προαπαιτεῖ μακρὰν μελέτην κριτικήν, ἣν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἡ σπουδὴ τῶν σωζομένων ἀγγείων καὶ ἀναγλύφων, τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἡ στάσις καὶ ἡ πλαστικὴ τοῦ σώματος ἐξεικόνισις παραμένουν ἀπαράμιλλοι. Ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ βίου τῆς ἀρχαιότητος ἡ γνῶσις εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀληθινὴν ἀναπαράστασιν τῆς ὀρχήσεως

Ὁ χορὸς τοῦ Πάριδος